

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a z členiek senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a JUDr. Aleny Adamcovej, v právnej veci navrhovateľky: **M...-S., spol. s r.o.**, so sídlom B. X., B., IČO: X., zastúpenej spoločnosťou A.. Z. Z., s. r. o. so sídlom T. X., B. proti odporkyňi: **Rada pre vysielanie a retransmisiu**, so sídlom Dobrovičova 8, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne č. RP/34/2010 zo dňa 22. júna 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne č. RP/34/2010 zo dňa 22. júna 2010 **z r u š u j e** a vec jej **v r a c i a** na ďalšie konanie.

Odporkyňa je **p o v i n n á** zaplatiť navrhovateľke náhradu trov konania v sume **461,77 €** na účet A.. Z. Z., s. r. o., B..

O d ô v o d n e n i e :

I.

Rozhodnutím č. RP/34/2010 zo dňa 22. júna 2010 vydanom v správnom konaní č.: 175-PgO/O-2162/2009 uložila odporkyňa navrhovateľke podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z. z. sankciu - pokutu vo výške 10 000 € za porušenie povinnosti ustanovenej v § 31a ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z., ktorého sa mala dopustiť tým, že dňa 21. marca 2009 o cca 19.00 hod. odvysielala v rámci programu T. N. informácie týkajúce sa programu P. V. 2009 (V. Š.), ktoré naplnili definíciu skrytej mediálnej komerčnej

komunikácie podľa § 31a ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. V odôvodnení rozhodnutia odporkyňa po prepise programu a citácii relevantných zákonných ustanovení uviedla, že v predmetnej veci bola naplnená definícia skrytej mediálnej komerčnej komunikácie podľa § 31a ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z., a to vlastnou propagáciou, ktorú je nutné chápať ako osobitnú formu reklamy, ktorá propaguje špecifické služby resp. produkty, a to výhradne vlastné vysielanie, programy, tovary alebo služby, priamo spojené s vysielaním a programami, pričom sa jedná o verejné oznámenie vysielané za účelom vlastnej propagácie, ktorého zámerom je podporiť predaj (sledovanosť) služby (televízneho vysielania). Z ustanovení zákona č. 308/2000 Z. z. vyplýva, že jediným relevantným kritériom pre vymedzenie rozdielu medzi vlastnou propagáciou a skrytou mediálnou komerčnou komunikáciou (do 14.12.2009 skrytá reklama) je, či daný komunikát, resp. súbor informácií bol súčasťou programu alebo nie. Podľa účinného znenia zákona č. 308/2000 Z. z. je zakázané vysielat' skrytú mediálnu komerčnú komunikáciu, ktorej definícia podľa § 31a ods. 3 zákona je po vecnej stránke totožná s definíciou skrytej reklamy podľa § 32 ods. 12 zákona č. 308/2000 Z. z. v znení účinnom do 14. decembra 2009. Rada skúmala naplnenie definície skrytej reklamy v zmysle § 32 ods. 12 zákona, ako aj definíciu skrytej mediálnej komerčnej komunikácie v zmysle § 31a ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. Uviedla, že pre vymedzenie rozdielu medzi vlastnou propagáciou a skrytou komerčnou komunikáciou (do 14.12.2009 skrytou reklamou) je jedinou relevantnou skutočnosťou fakt, či predmetné informácie boli súčasťou programu T. N. zo dňa 21. marca 2009 o cca 19:00 hod. alebo tvorili samostatnú, hoci neoddelenú, zložku programovej služby. Skonštatovala, že predmetné informácie sa z hľadiska funkcie výrazne neodlišovali od ostatných informácií v predmetnom programe a tvorili spolu s ostatnými informáciami v rámci programu P. V. 2009 (V. Š.) uzavretý celok, preto nemohli naplniť definíciu vlastnej propagácie v zmysle § 37a ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z. Z hľadiska charakteru predmetných informácií je nepochybné, že tieto informácie mali aj informačný resp. spravodajský charakter, pričom prelínanie zložky propagačnej s inou napr. spravodajskou je jedným z imanentných znakov skrytej mediálnej komerčnej komunikácie (do 14.12.2009 skrytej reklamy). Rozhodujúce pre posúdenie charakteru týchto informácií ako celku je však ich forma a spôsob spracovania. S prihliadnutím na všetky okolnosti (osoby moderátorov, autentické štúdio, vysielací čas) dospela rada k záveru, že tieto informácie propagovali program P. V. 2009 (V. Š.) zo dňa 21. marca 2009 a teda plnili reklamný účel, pričom sa nedá hovoriť o uvádzacej kampani k novému programu. Rada považovala za naplnené aj kritérium zámernosti tak v zmysle definície skrytej reklamy ako aj v zmysle definície skrytej mediálnej komerčnej komunikácie, nakoľko išlo o program, ktorý bol

redakčne zostavovaný dopredu. Ako posledné kritérium rada skúmala možnosť uvedenia verejnosti do omylu o podstate tejto informácie a skonštatovala, že na naplnenie definície skrytej mediálnej komerčnej komunikácie (do 14.12.2009 skrytej reklamy) je postačujúca iba možnosť uvedenia recipienta do omylu o podstate informácie a v danom prípade recipient mohol byť uvedený do omylu o podstate týchto informácií, nakoľko v spravodajskom programe očakával informácie o spôsobe, akým bude účastník konania informovať o P. V., ale neočakával, že tieto informácie mu budú podané spôsobom, ktorý ho bude nepriamo nabádať, aby sledoval práve program účastníka konania. Z uvedených dôvodov dospela rada k záveru, že informácie odvysielané v programe T. N. zo dňa 21. marca 2009 o cca 19.00 hod. o pripravovanom programe P. V. 2009 (V. Š.) naplnili všetky kritériá definície skrytej mediálnej komerčnej komunikácie v zmysle § 31a ods. 3 zákona č. 308/2000 Z.z. ako aj kritériá definície skrytej reklamy v zmysle § 32 ods. 13 zákona č. 308/2000 Z.z. (účinného do 14.12.2009) a účastník konania teda porušil povinnosť ustanovenú v § 31a ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. (§ 32 ods. 12 zákona č. 308/2000 Z. z. účinného do 14.12.2009). S odkazom na ustanovenie § 64 ods. 2 a 3 zákona č. 308/2000 Z.z. po zohľadnení závažnosti správneho deliktu, rozsahu a dosahu vysielania, miery zavinenia, následkov porušenia povinnosti a trvania správneho deliktu, ako aj prihliadnutím na výšku pokút udelených predchádzajúcimi rozhodnutiami Rady za porušenie rovnakej povinnosti rozhodla rada o udelení sankcie vo výške 10 000 €.

II.

Proti tomuto rozhodnutiu podala navrhovateľka na súde v zákonnej lehote opravný prostriedok (§ 2501 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku – ďalej len „OSP“), v ktorom namietala nezákonnosť napadnutého rozhodnutia. Uviedla, že pri vydaní rozhodnutia nebola dodržaná lehota podľa ustanovenia § 64 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z., pretože bolo vydané po uplynutí objektívnej jednoročnej prekluzívnej lehoty, keď k porušeniu povinnosti malo dôjsť 21. marca 2009 a lehota na opätovné rozhodnutie vo veci teda uplynula dňa 21. marca 2010. Ďalšia námietka sa týkala podriadenia a aplikácie novelizovanej právnej normy zákona č. 308/2000 Z. z. v znení novely účinnej od 15. decembra 2009, keď vo výroku rozhodnutia odporkyňa uviedla, že vysielateľ porušil povinnosť ustanovenú v § 31a ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. (v znení účinnom od 15.12.2009), pričom skutok sa mal stať 21. marca 2009. Vzhľadom na neexistenciu prechodných ustanovení tejto novely zákona č. 308/2000 Z. z. bolo potrebné vychádzať z článku 50 ods. 6 Ústavy Slovenskej republiky,

podľa ktorého trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný, ak nie je úprava účinná v čase rozhodovania pre delikventa priaznivejšia. V tejto súvislosti navrhovateľka poukázala na viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, z ktorých vyplýva, že ak neskoršia právna úprava pôvodnú skutkovú podstatu deliktu vôbec neprevzala, zanikla trestnosť konania a k vyvodzovaniu zodpovednosti a uloženiu sankcie nemôže dôjsť. Namietala tiež dôvodnosť správnej úvahy Rady v časti definície „skrytej reklamy“ a „vlastnej propagácie“, kde podľa jej názoru došlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu, nakoľko v danom prípade išlo o upozornenie diváka na relácie spojené s vecami všeobecného verejného záujmu, a nie o reklamu na vlastné vysielanie, pričom divák nebol uvedený do omylu o podstate informácie. Má za to, že rada nepochopila právnu podstatu rozdielu medzi propagáciou v zmysle definície skrytej reklamy a informáciou, ako vyplýva z bežnej žurnalistickej praxe. Pokiaľ ide o výšku uloženej sankcie, považuje ju za vysokú a neprimeranú a jej odôvodnenie považuje za nedostatočné.

Navrhla preto, aby najvyšší súd rozhodnutie odporkyne zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie s tým, že navrhovateľke prizná náhradu trov konania.

III.

Odporkyňa vo svojom písomnom vyjadrení k opravnému prostriedku uviedla, že ako príslušný správny orgán dostatočne zistila skutkový stav veci, na ktorý správne aplikovala relevantné ustanovenia zákona. Jej rozhodnutie má všetky náležitosti ustanovené v § 47 zákona č. 71/1967 Zb., nevykazuje formálne ani logické nedostatky, je riadne odôvodnené a vychádza zo skutkového stavu zisteného v zmysle ustanovení zákona č. 71/1967 Zb. a navrhovateľka nebola rozhodnutím ani postupom správneho orgánu ukrátená na svojich právach. Preto navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie potvrdil. Uviedla, že tvrdenie navrhovateľky, že nebola dodržaná zákonná lehota na vydanie rozhodnutia je s odkazom na ustanovenie § 246d OSP neopodstatnená, pretože objektívna lehota počas súdneho konania na najvyššom súde neplynula. Pri použití novelizovaného právneho predpisu si odporkyňa bola vedomá zákazu retroaktivity, aplikáciu ustanovenia § 31a ods. 4 v rozhodnutí podrobne odôvodnila s tým, že skúmala naplnenie skutkovej podstaty predmetného správneho deliktu ako z hľadiska ustanovenia § 32 ods. 12 zákona č. 308/2000 Z. z. v znení účinnom do 14. decembra 2009, tak aj z hľadiska § 31a ods. 4 zákona účinného od 15. decembra 2009, pričom obsahová stránka tejto skutkovej podstaty zostala prakticky nezmenená a išlo iba o formálnu zmenu.

Samotné informovanie o vysielaní špeciálneho programu, v ktorom budú recipientovi sprostredkované výsledky volieb a ktoré tu budú analyzované je nepochybne informáciou s výraznou spravodajskou hodnotou pre verejnosť. Rozhodujúcim je však spôsob spracovania predmetného príspevku. Vzhľadom na rozsah respondentovi poskytnutých informácií, ako aj formu a spôsob spracovania predmetného príspevku dospela Rada k záveru, že propagačný charakter respondentovi poskytnutých informácií prevažoval nad zložkou informačnou resp. spravodajskou. Má za to, že riadne preukázala, že predmetným príspevkom došlo k odvysielaniu skrytej mediálnej komerčnej komunikácie. V § 31a ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z. sa v definícii skrytej mediálnej komerčnej komunikácie uvádza ako jedno z kritérií možnosť uvedenia do omylu o podstate informácie, pričom Rada preukázala možnosť uvedenia divákov do omylu o podstate informácie.

Odporkyňa nespochybňuje, že predmetný príspevok vychádzal z princípov a zásad žurnalistiky. Tvrdenie navrhovateľky, že príspevok zásadným spôsobom nereklamoval nič nové, prevratné, je z pohľadu naplnenia kritérií skrytej mediálnej komerčnej komunikácie bezpredmetné. Rozhodujúce bolo, že odvysielané informácie priamo alebo nepriamo propagovali následne odvysielaný program.

Odporkyňa súhlasí s tvrdením navrhovateľky, že k posudzovaniu možného porušenia zákonných ustanovení nie je možné pristupovať paušalizovane a dogmaticky. Odporkyňa sa podrobne vysporiadala s namietanými kritériami skrytej mediálnej komerčnej komunikácie. V rámci správnej úvahy posudzovala odvysielané informácie z hľadiska ich obsahu, spôsobu a formy spracovania a dospela k záveru, že informácie o pripravovanom programe P. V. 2009 (V. Š.) naplnili všetky kritériá definície skrytej mediálnej komerčnej komunikácie v zmysle § 31a ods. 3 zákona č. 308/2000 Z. z., ako aj kritériá definície skrytej reklamy v zmysle § 32 ods. 13 zákona č. 308/2000 Z. z.

O výške pokuty odporkyňa rozhodovala v rámci zákonom zverenej správnej úvahy a vysporiadala sa v zákone taxatívne vymenovanými kritériami pre určenie jej výšky. Má za to, že pri zdôvodnení výšky sankcie postupovala v súlade so zákonom a zásadami logického myslenia. Svoje rozhodnutie považuje za riadne odôvodnené, vydané na základe správnych skutkových a právnych záverov, v správnom konaní sa riadne vysporiadala s argumentmi navrhovateľky, rozhodnutie ani jemu predchádzajúce správne konanie nevykazujú žiadne vady, ktoré by mohli mať vplyv na zákonnosť rozhodnutia, preto navrhuje, aby najvyšší súd jej napadnuté rozhodnutie č. RP/34/2010 zo dňa 22. júna 2010 potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný (§ 246 ods.2 písm. a/ OSP v spojení s § 64 ods.5 zákona č. 308/2000 Z. z.) preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a to v rozsahu námietok navrhovateľky obsiahnutých v podanom opravnom prostriedku a po prejednaní veci na ústnom pojednávaní (§ 250q ods.1 OSP) dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľky je dôvodný.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 OSP).

V prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje súd podľa tretej hlavy piatej časti OSP. (§ 250l ods. 1 OSP).

Podľa § 250l ods. 2 OSP, pokiaľ v tejto hlave nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy s výnimkou § 250a.

Skutkový stav medzi účastníkmi nebol sporný. Navrhovateľka nepoprela, že v spravodajskej relácii T. N. dňa 21. marca 2009 v čase cca o 19:00 hod. odvysielala príspevok obsahujúci informácie o pripravovanom programe V. Š. na M.. Úlohou najvyššieho súdu v posudzovanej veci bolo postupom podľa ustanovení tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku preskúmať zákonnosť postupu a horeoznačeného rozhodnutia odporkyne, ktorým rozhodla, že navrhovateľka porušila povinnosť ustanovenú v § 31a ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že dňa 21. marca 2009 o cca 19,00 hod. odvysielala v rámci programu T. N. informácie týkajúce sa programu P. V. 2009 (V. Š.), ktoré naplnili definíciu skrytej mediálnej komerčnej komunikácie podľa ustanovenia § 31a ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z., za čo jej uložila v súlade s § 64 ods.1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z. z. sankciu - pokutu, určenú podľa ustanovenia § 67 ods.5 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. vo výške 10 000,00 €.

Keďže navrhovateľka na ústnom pojednávaní s prihliadnutím na obsah písomného vyjadrenia odporkyne uviedla, že netrvá na námietke nedodržania zákonnej lehoty na vydanie napadnutého rozhodnutia, spornou zostala najmä otázka, podľa akého právneho predpisu mala odporkyňa o uložení sankcie rozhodnúť, teda či mala aplikovať zákon č. 308/2009 Z. z.

účinný do 14. decembra 2009 (zákon účinný v čase porušenia zákonnej povinnosti) alebo zákon č. 308/2000 účinný od 15. decembra 2009 (zákon účinný v čase rozhodovania o porušení zákonnej povinnosti).

Zákonom č. 498/2009 Z. z. bol s účinnosťou od 15. decembra 2009 zmenený a doplnený zákon č. 308/2000 Z. z., pričom prechodné ustanovenia upravili len niektoré špecifické právne inštitúty, ale neriešili aplikáciu zákona č. 308/2000 Z. z. ako celku. Všeobecne platné pravidlo pri zmene právneho predpisu (resp. jeho zrušení a nahradení novým) určuje, že právne vzťahy, ktoré vznikli za platnosti a účinnosti skoršieho právneho predpisu, sa v čase platnosti a účinnosti neskoršieho právneho predpisu naďalej spravujú právnym predpisom, za účinnosti ktorého vznikli, ak neskorší právny predpis neustanovuje inak.

V prejednávanej veci bola navrhovateľke uložená sankcia formou peňažnej pokuty. Jedná sa teda o formu správneho trestania, ktoré sa riadi zásadami platnými v trestnom práve, preto je nevyhnutné uplatniť zásadu ustanovenú v čl. 50 ods. 6 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorej trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Neskorší zákon sa použije, ak je to pre páchatel'a priaznivejšie.

Vzhľadom na uvedené mala odporkyňa rozhodnúť o porušení zákonnej povinnosti a následnom uložení sankcie podľa zákona platného a účinného v čase, keď sa navrhovateľka mala predmetného skutku dopustiť, keďže dôvod pre aplikáciu právnej normy účinnej v čase vydania rozhodnutia z obsahu spisu nevyplýva.

Žiada sa ešte uviesť, že v tomto prípade nešlo o prvé rozhodnutie odporkyne; že odovysielaním príspevku V. Š. na M. v rámci programu T. N. dňa 21. marca 2009 o cca 19:00 hod navrhovateľka porušila povinnosť ustanovenú v § 32 ods. 12 zákona č. 308/2000 Z. z., za čo jej bola uložená pokuta 10 000,00 €, odporkyňa rozhodla rozhodnutím č. RP/31/2009 25. augusta 2009, ktoré najvyšší súd rozsudkom č. k. 6SŽ/9/2009 zo dňa 21. apríla 2010 zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení svojho rozhodnutia najvyšší súd uviedol, že „vyvodenie zodpovednosti a uloženie postihu je preto potrebné posúdiť podľa právnej úpravy účinnej v čase, kedy ku konaniu došlo, ak nie je úprava účinná v čase rozhodovania pre delikventa priaznivejšia. Pokiaľ však neskoršia úprava pôvodnú skutkovú podstatu predmetného deliktu vôbec neprevzala, zanikla trestnosť konania a k vyvodzovaniu

zodpovednosti a uložení sankcie nemôže dôjsť. Preto v prípadnom novom rozhodnutí sa odporkyňa musí vypoariadať aj s touto otázkou“. Odporkyňa však tento jednoznačný právny názor v následnom rozhodnutí nerešpektovala.

Podľa § 250q ods. 2 OSP o opravnom prostriedku rozhodne súd rozsudkom, ktorým preskúmané rozhodnutie buď potvrdí, alebo ho zruší a vráti na ďalšie konanie. Ustanovenie § 250j ods. 5 platí obdobne.

Podľa § 250j ods. 3 veta prvá OSP súd zruší napadnuté rozhodnutie správneho orgánu a podľa okolností aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa a vráti vec žalovanému správne orgánu na ďalšie konanie, ak bolo rozhodnutie vydané na základe neúčinného právneho predpisu, ak rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov, alebo rozhodnutie je nepreskúmateľné pre neúplnosť spisu správneho orgánu alebo z dôvodu, že spisy neboli predložené.

Po preskúmaní napadnutého rozhodnutia odporkyne senát najvyššieho súdu dospel k záveru, že rozhodnutie č. RP/34/2010 z 22. júna 2010 bolo vydané na základe neúčinného právneho predpisu, nakoľko vo výroku rozhodnutia odporkyňa uviedla, že navrhovateľka porušila povinnosť ustanovenú v § 31a ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z., pričom toto ustanovenie bolo účinné až od 15. decembra 2009 a teda nebolo účinné v čase, kedy malo ku skutku dôjsť.

Rovnako námietku navrhovateľky týkajúcu sa nepreskúmateľnosti rozhodnutia odporkyne v časti týkajúcej sa uloženej pokuty pre nedostatok dôvodov považoval najvyšší súd za opodstatnenú. Odporkyňa je povinná svoje rozhodnutie podrobne odôvodniť, a to vrátane výšky sankcie, ktoré nemôže byť paušálne. Je to potrebné s ohľadom na možnú preskúmateľnosť súdom, ako aj zrozumiteľnosť pre účastníka konania.

Vzhľadom na uvedené preto najvyšší súd napadnuté rozhodnutie odporkyne zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie, v ktorom sa bude musieť vysporiadať s vytýkanými nedostatkami.

O náhrade trov konania rozhodol najvyšší súd podľa § 250k ods. 1 OSP a § 250l ods. 2 OSP tak, že úspešnej navrhovateľke priznal právo na ich náhradu v sume 461,77 €,

ktorá pozostáva z náhrady za 3 úkony právnej služby - prevzatie a príprava zastúpenia 16. augusta 2010, podanie opravného prostriedku zo 16. augusta 2010, každý úkon á 120,23 €, účasť na ústnom pojednávaní dňa 24. marca 2011 á 123,50 € + režijný paušál v uplatnenej výške 3x 6,95 €, spolu 384,81 € + 20% DPH z tejto sumy, všetko podľa § 11 ods. 2, § 14 ods. 1, písm. a/, c/ a d/ a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov.

Súd priznal trovy právnej služby v nižšej sume ako si právna zástupkyňa navrhovateľky uplatnila, nakoľko v roku 2010 1/6 výpočtového základu (§ 1 ods. 3 cit. vyhlášky) bola 120,23 €, a nie 123,50 €, ako účtovala právna zástupkyňa. Náhradu trov konania odporkyňa môže zaplatiť na účet právnej zástupkyne navrhovateľky vedený vo V. B., a.s., číslo účtu X./ X..

Poučenie: Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 24. marca 2011

JUDr. Zuzana Ďurišová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Dagmar Bartalská